

UUSIA TUULIA?

YHDEN PÄÄTOIMITTAJAN JÄÄHYVÄISSANAT

Pasi Karppanen

Tarina kertoo erään STk:n aktiivin aikanaan ilmaisseen mielipiteensä Kosmoskynän tehtävästä sanomalla, ettei halua lukea sen sivuilta ”yhdistyspaskaa”. Tuolloin elettiin aikoja ennen internetiä tai keskustelufoorumia, ja Kosmoskynän voi sanoa jossain määrin täyttäneen niiden tehtävän fandomissa. Kosmoskynän lukijakirjepalstalla **Mustassa aukossa** käytiin kiivasta, aika ajojin jopa henkilöön käyvää väittelyä, eikä sanan säilää säästetty. Kielenkäyttö oli monesti tarkoituksellisen railakasta ja epäilemättä sisälsi myös trol-lauksen elementtejä.

Kuten monet muutkin sf/f-lehdet, myös Kosmoskynä on rauhoittunut noista ajoista ja lukijakirjepalstat ovat muuttuneet menneisyyden kuriositeetiksi. Omallani sekä muutaman edeltäjäni kaudella Kosmoskynän sivuilla onkin näkynyt edellä mainittua eritettä vähemmän. Pääpaino lehdessä on ollut kirjoittaja-asialla ja kotimaisen sf/f:n äänitorvena toimimisella. Sisäpiirimäisyyttä on välitetty, ja menetetty tuota kautta ehkä jotain, mene ja tiedä. Aika ajojin jokaisessa yhdistyksessä kuohuu, eikä STk ole poikkeus. Kuohunta on kuitenkin pidetty kulissien takana, piilossa jäsenistöltä ja lukijoilta.

Yhdistystoiminta on jossain määrin samantapaista toimintaa kuin politiikka. Poliitiikka on yhteisten asioiden hoitoa, mutta usein siitä ulospäin välittyvää kuvaa värittävät riitely, selkäänpuukotukset ja loanheitto. Ongelmia yhteisten asioiden hoidossa syntyy, kun samaa asiaa ajavilla tai saman aatteen yhdistämällä ihmisillä on erilaisia käsityksiä toiminnan suunnasta, tavoitteista tai siitä miten nuo tavoitteet olisi järkevintä saavuttaa. Sama pätee yhdistystoimintaan.

Kun aikanaan vuonna 1999 tulin mukaan STk:n toimintaan, eli se kausi ilmaisten ”hiljaista kautta”, *Pekka Sirkiän* pidettyä yhdistystä hengissä yli nälkävuosien. Noista ajoista samoin kuin omista alkuvaiheistani yhdistyksessä löytyy perinpohjaisempi kuvaus Kosmoskynän 20-vuotishistoriikista (4/2004), jonka tekstit ovat luettavissa lehden verkkosivuilta.

Omalla kohdallani yhdistykseen mukaan ajautuminen oli varsin luonnollinen prosessi. Lahdessa, jossa tuolloin asuin, ei ollut omaa scifiseuraa, joten STk tarjosi minulle kanavan alkaa toimia fandomissa ja purkaa energiaani. Scifin kirjoittajana tunsin STk:n niin ikään omaksi paikakseni

ja siitä muodostuikin minulle ensimmäinen ”fandom-koti”, jollaisena se on pysynyt kuluneen vuosikymmenen.

Tekemisen iloa

Kuluneen kymmenen vuoden aikana STk:n eteen onkin tullut tehtyä satoja, ellei tuhansia tunteja työtä. Tähän on kuulunut melkein kaikki mahdollinen, lehden teosta esitteiden suunnitteluun ja PR-projektien pyörittämisestä kirjoituskilpailujen organisoimiseen, kirjojen toimittamiseen ja con-pöydän takana seisomiseen.

Vuonna 2004 oli lopulta allekirjoitaneen aika istua tyhjäksi jääneeseen Kosmoskynän kapteenin tuoliin. Edellinen päätoimittaja oli lopettanut. eikä uutta ollut näköpiirissä. Olin jo hyvän aikaa esittänyt mielipiteitä lehden suunnasta, joten tartuin tilaisuuteen päästä toteuttamaan näkemyksiäni siitä, mitä sf/f-kirjoittajien erikoislehti voisi olla. Olkoonkin, että moisen vastuun otto hirvitti.

Kyseiseen saumaan osui muutama muukin suurempi elämänmuutos, muun muassa muutto Turkuun, jonne STk oli kätevästi muutamaa vuotta aiemmin päämajansa siirtänyt. Kosmoskynän voikin sanoa

olleen kuuden vuoden ajan allekirjoittaneen elämän päätyö, jonka jaloihin on jäänyt moni asia.

Päätoimittajana ja taittajana pääsin varsin vapaasti toteuttamaan käsitystäni siitä mitä Kosmoskynä voisi tai mitä sen pitäisi olla. En yrittänyt kukaan omalla kaudellani tehdä siitä ”jäsenlehteä”, ja suoraan sanottuna sellaisen tekoon olisi riittänyt murto-osa Kosmoskynään viime vuosien saatossa uhratusta ajasta. Halusin tehdä lehdestä täysipainoisen sf/f-lehden ja kulttuurijulkaisun, jonka erityistehtävänä olisi kotimaisen sf/f:n aseman ja näkyvyyden edistäminen, mutta joka tämän ohella pystyisi kirjoittamaan kaikista kenttään liittyvästä.

Oleellista mielestäni oli, että lehdessä julkaistavat artikkelit pystyisivät kertomaan lukijoille jotain uutta, olivatpa nämä sitten kirjoittajia tai eivät. Vuosien saatossa Kosmoskynässä onkin julkaistu artikkeleja laajalla skaalalla: niin elokuvasta, musiikista, historiasta, vampyyreistä, vaihtoehtohistoriasta kuin käyttäytymispsykologiastakin. Monista lehdessä julkaistuista artikkeleista olen edelleen vilpittömästi ylpeä.

Eri asia on, missä määrin lienen onnistunut tavoitteessani tehdä lehdestä kaikkien lähestyttävä. Itsepintaisessa kun nimittäin tuntuu edelleenkin istuvan ajatus, että Kosmoskynän lukemisesta ei ole hyötyä, ellei itse ole kirjoittaja. Uusien voimien tarttuessa Kosmoskynään näyttää myös siltä, että sitä ollaan palauttamassa uudelleen lähemmäs puhdasta kirjoittajalehteä.

Vuonna 2008 rikoin ennätysten Kosmoskynän pisimpänä yhtäjaksoisena päätoimittajana, jota titteliä minua ennen oli pitänyt hallussaan *Jyrki Kasvi*. Pois hyppääminen tuossa vaiheessa ei tuntunut kuitenkaan ajankohtaiselta. Homma oli vielä kivaa ja ideoitakin tuntui riittävän. Vuoden 2008 vuosikerran päätti muhkea tuplanumero, jonka teema – ironista kyllä ottaen huomiioon että kyseessä on kirjoittajalehti – oli kirjoittamisen opiskelu Suomessa.

Jos olisin arvannut tulevat käänteet, olisin alkanut hakea ilmalukon ovea jo tässä vaiheessa. Tuolloin elettiin kuitenkin jännittäviä aikoja. Värikansiin siirtyminen, josta oli haaveiltu

vuosia, häämötti lopultakin näköpiirissä. Siirtyminen aloitteestani uuden painon asiakkaaksi paitsi *laski* painokustannuksia, myös mahdollisti värikannet ja paransi lehden graafista ulkoasua merkittävästi. Kosmoskynä, uskallan väittää, ei ollut koskaan näyttänyt paremmalta.

Kun se ei äkkiä enää olekaan kivaa

Jossain vaiheessa lehden teosta kuitenkin alkoi hävitä hauskuus. Jälkikäteen on vaikea sanoa missä vaiheessa se tapahtui, mutta oleellista roolia asiassa näytteli yhdistyksen hallituksen sisällä käyty itsepintainen keskustelu Kosmoskynän tarpeellisuudesta tai siihen uhrattavista resursseista.

Tämä on ironista, sillä valtaosa noista resursseista otettiin istuvan päätoimittajan selkänahasta. Keskustelu tuntui väsytystaistelulta, jossa päätoimittaja sai toistuvasti anella *lupaa* kaiken aikansa ja energiansa työntämiseen lehteen. Yhtä ironista on, että itse olin jo vuosia puhunut STk:n arvostelupalvelun aktivoimisesta, koska näin, että yhdistyksen tulisi olla muutakin kuin sen julkaisema lehti.

Vuoden 2009 aikana keskustelu joka tapauksessa voimistui. Kosmoskynää, minusta tuntui, oltiin milloin haluamassa muuttaa nettilehdeksi milloin yhdistää TSFS:n julkaisemaan **Spiniin** (Kosmoskynän olisi korvannut yksi kirjoittamispainotteinen Spin, tällaistaikin ihan vakavissaan ehdotettiin), milloin kerran vuodessa ilmestyväksi kotimaisen kirjallisuuden vuosikirjaksi ja siirtää lehden novelliarvostelupalsta Netticolosseumiin eli muuttaa se verkossa toimivaksi.

Tilanteen olisi ymmärtänyt, jos lehdellä ei olisi ollut pysyvää päätoimittajaa, tai päätoimittaja olisi ollut lähdössä eikä seuraajaa näköpiirissä, vaan päinvastoin aktiivinen päätoimittaja, joka halusi kehittää lehteä. Tuntui, että taloa, jota olin rakentamassa, oltiin samaan aikaan purkamassa toisesta päästä.

Myönnän, että koin keskustelun loukkaavana. Ei loukkaava omaa persoonaani, vaan Kosmoskynää, sen historiaa, ja tehtävää kohtaan. Kosmoskynän eteen ja sen säilyttämisen turvaamiseksi oli kuluneiden vuosi-

kymmenten aikana tehty suunnaton määrä työtä, ja pahimpina aikoina päätoimittajat olivat rahoittaneet sitä omasta pussistaan.

Eikö kotimaisen sf/f:n edistämiseen tähtäävälle kirjallisuus- ja kulttuurijulkaisulle todellakaan ollut tarvetta? Tätä minun oli hyvin vaikea uskoa. Itse asiassa tunsin asian olevan juuri päinvastoin, vuosikymmenten hitaan kehityksen jälkeen kotimaisen sf/f:n alkaessa lopultakin tehdä läpimurtoa.

Tiedossani ei myöskään ole, että yhdenkään toisen sf/f-lehden olemassaoloa olisi kyseenalaistettu sitä julkaisevassa seurassa samalla tavalla kuin Kosmoskynän. Edellä mainitun TSFS ry:n Spinin olemassaoloa pidetään välttämättömyytenä, koska se on Suomen vanhin sf/f-lehti, jonka on ilmestyttävä. Suomen ainoa kotimaiseen sf/f:ään erikoistunutta lehteä sen sijaan oltiin ajamassa alas paljon vähäisemmin perustein. Ironista on, että tällä hetkellä kaikki STk:ssa vannovat jälleen paperisen Kosmoskynän nimiin.

Fandom on muutakin

Motivaationi lehden tekoa kohtaan laski sitä mukaa kun väsytystaistelu jatkui. Vuodesta 2009 muodostui kohdallani muutenkin raskas. Kulu- neet vuodet olin nimittäin tehnyt fandomissa muutakin kuin toiminut Kosmoskynän päätoimittajana, vaikka sitä ei lehteä lukemalla olisi- kaan arvannut.

Turkuun muuttoni jälkeen olin vähitellen aktivoitunut Terrakodin eli STk:nkin päämajana toimivan toimiston toiminnassa. Ollaksemme tarkkoja Terrakoti itsessään alkoi aktivoitua ”metafyysisenä entiteettinä” seurojen välisen yhteistyön lisääntymisessä. STk:n lipun alla Turkuun 2005 perustamallani Varjomafialla ja sen toimistolle synnyttämällä ”hengauskulttuurilla”, voin ylpeydellä todeta, oli tässä oleellinen rooli.

Vuonna 2008 olin omalta pieneltä osaltani mukana herättämässä Tutka ry:tä ruususen unestaan, ja tätä nykyä se on eittämättä Turun fandomin aktiivisimpia seuroja. Vuonna 2009 päädyin myös TSFS:n hallitukseen, sillä koin Turun fandomin jatku- vuuden turvaamisen vähintään yhtä tärkeäksi kuin STk:n. Aikanaan aktii-

visuutta pursunut TSFS nimittäin kipasi tässä vaiheessa tuoreita voimia jopa kipeämmin kuin STk.

Ensimmäinen värikantinen Kosmoskynä, numero 1/09, ilmestyi kesällä 2009. Kakkosnumero oli tarkoitus saada ulos Turun kirjamesuille. Turun fandomin yhteisen messuosaston toteuttaminen päättyi kuitenkin suuressa määrin allekirjoittaneen tehtäväksi ja kakkosnumero jäi sen jalkoihin.

Kirjamessuihin osui myös surullisen kuuluisa Turun fandomin kriisikokous. Kokien seuraavan vuoden hallitusten muodostamisen haasteelliseksi asiasta huolestuneet tahot niin STk:ssa kuin TSFS:ssä olivat päättäneet järjestää asiasta julkisen kokouksen kirjamessujen yhteyteen. Vaikka tarkoitusperät olivatkin hyvät, valitettavaa oli, että aloitteen asiassa tekivät tahot, jolla oli varsin huono käsitys siitä, mitä Turun fandomissa oli kuluneen viiden vuoden aikana tehty.

Kokous järjestettiin, ja Suomen fandomin silmäätekevät kutsuttiin

paikalle kuulemaan Turun fandomin olevan ”kriisissä”. Tämä siis kaupungissa, jossa kuluneet viisi vuotta oli tehty määrätietoisesti nuoriso- ja rekrytointityötä fandomin jatkuvuuden varmistamiseksi. Todennäköistä onkin, että paikalla olijoille muodostui Turun tilanteesta hyvin omituinen ja melko varmasti vääriä kuvia.

STk:n päämajalleen Terrakodille sitouttamiseksi tehty määrätietoinen, muun muassa Nova-kirjoituskilpailun synnyttänyt yhteistyö nähtiin STk:n ”loisimisena Turussa”. Tulossa olevaa Finncon-Animeconia puolestaan tunnuttiin haluttavan käyttää perusteena STk:n toimintojen siirtämiseksi pois Turusta.

FCAC 2011, kuten monissa yhteisissä on todettu, ei kuitenkaan ole päämäärä, vaan väline. Se on väline uusien aktiivien mukaan houkuttelemiseksi, toiminnan aktivoimiseksi ja kontaktien synnyttämiseksi. Ollaksemme tarkkoja, ei conin pitäisi olla lopputavoite missään muussakaan kaupungissa, mutta tuo lienee jo oman artikkelinsa aihe.

Lopun alku

En liene liioittelevani, jos totean vuoden 2009 tapahtumien ja etenkin edellä kuvatun kokouksen saaneen aikaan allekirjoittaneessa jonkinasteisen burnoutin, ainakin mitä tulee STk:iin. Mikäli vuosikertaan kuuluneet numerot olisivat olleet kasassa, olisi kiusaus lyödä hanskat tuossa vaiheessa tiskiin ollut suuri. Vuoden kahta viimeistä numeroa varten oli kuitenkin jo tilattu materiaali. Messujen aikaan viittä vaille kasassa ollut Kosmoskynän kakkosnumero valmistui, komeana 48-sivuisena musiikkispecialina.

Vuoden 2009 syyskokous pidettiin vastustuksestani huolimatta Turun sijasta Helsingissä ja koottu sateenkaarihallitus päättyi tekemään vaikeita ratkaisuja. Päätettiin, että jokaisen vuoden 2010 numeron kokoaa eri tiimi ja allekirjoittanut siirretään syrjään päätoimittajana. Perustamani ja vuodesta 1999 toimittamani **Kosminen Colosseum** -palsta siirrettiin niin ikään minulta pois. Suos-

© Pasi Karppanen

Kriisissä olevaa Turun fandomia. Kuva Terrakotiseurojen yhteisosastolta Turun kirjamesuilta 2010.

tumustani tuohon ei kysytty enkä tuossa vaiheessa enää jaksanut asian puolesta taistellakaan.

En usko että kukaan hallituksessa ollut teki tätä tahallaan, vaan kyseessä lienee ollut puhdas halu toimia yhdistyksen parhaaksi. Lopputulokset kuitenkin oli, että motivaationi tehdä yhdistyksen eteen mitään oli pian kokolailla pohjalukemissa. Tämä on näkynyt vuoden 2010 aikana jätetytymisenäni syrjään käytännön hallitustehtävissä. STk, valitettavaa kyllä, ei ole enää vuoteen tuntunut sellaiselta yhdistykseltä, jossa kokisin luontevaksi toimia.

Ainoa, mitä minulta enää edellytettiin, oli kahden viimeisen vuoden 2009 Kosmoskynän teko, jotka lopulta tiivistettiin taloudellisista syistä yhdeksi tuplanumeroksi.

Ja seuraavaksi jotain ihan muuta?

Lehden valmistuminen on lykkäännyt pitkin vuotta ja tavoittaa lukijansa vasta nyt, vuoden aikataulustaan jäljessä. Vaikka en tietoisesti olekaan jättänyt lehteä tekemättä siksi, että kokisin sen muita yhdistysvelvoitteita vähäarvoisemmaksi, lopputulos on ollut, että muut projektit ovat kerta toisensa jälkeen ajaneet sen ohi. En voikaan olla tässä yhteydessä kiittämättä istuvaa hallitusta pitkämielisyydestä.

Taustalla lienee vaikuttanut myös tietoisuus siitä, että käsissäsi nyt pitelemäsi numero ja erityisesti nämä jäähyväissanat merkitsevät yhden aikakauden loppua elämässäni. Loppua kuudelle vuodelleni Kosmoskynässä ja kymmenelle STk:ssa. Kuten todettua, STk ja Kosmoskynä ovat kuluneet kymmenen vuotta olleet fandom-kotini. Ja kotia on tunnetusti joskus vaikea jättää taakseen.

Toisaalta kymmenen vuotta on sopiva aika toimia hallituksessa kuin hallituksessa. Kuluneen vuoden aikana olen tullut entistä enemmän siihen tulokseen, että on parempi siirtyä takavasemmalle. Sen verran tehokkaasti STk on kuitenkin kuluneen vuosikymmenen aikana verkostoitunut, että kovin kauaksi siitä en pääse, vaikka haluaisinkin. Tulen siis erilaisten yhteistyöprojektien kautta pysymään kuvioissa vastakin. Mitä hallitusvastuuseen kuitenkin tulee, haluan ottaa nyt hieman lomaa.

STk:hon minua yhdistää niin ikään intohimo kirjoittamiseen. Harras toiveeni onkin, että pääsisin nyt, kymmenen vuoden tauon jälkeen palaamaan minut yhdistykseen tuoneen harrastuksen pariin. Tällaiset haikailut eivät ole mikään harvinainen piirre Kosmoskynän päätoimittajien jäähyväissanoina.

Varsin virkistävää on niin ikään ollut kuluneen vuoden aikana tajuta olevansa äkkiä vapaa kirjoittamaan muustakin kuin kotimaisesta sf/f:stä. Niin suuressa määrin Kosmoskynä on nimittäin kuluneet vuodet sitonut kirjoittamisesurssejani, että muuhun ei ole ollut aikaa, tai edes mahdollisuus moiseen ole juolahtanut mieleeni. Tämä lienee johtanut myös leimautumiseen, mitä tulee allekirjoittaneeseen con-esiintyjänä. Vaikka nimittäin tiedän muustakin kuin kotimaisesta sf/f:stä, ei kutsuja muita aiheita käsitteleviin paneleihin ole tipahdellut aikoihin.

Mitä jäi käteen

Mitä sitten olisin Kosmoskynän puikoissa halunnut tehdä toisin tai mitä mielestäni jäi toteuttamatta?

Lukuunottamatta viimeistä vuotta aika Kosmoskynän puikoissa on mielestäni ollut onnellista. Takana on 23 Kosmoskynän numeroa, joita montaa katselen edelleen ylpeydellä.

Se Kosmoskynän teon osa-alue joka on antanut itselleni eniten, on epäilemättä ollut yhteistyö kymmenien lahjakkaiden ihmisten kanssa. Kosmoskynää tehdessäni olen tutustunut paitsi kirjoittajiin, myös lahjakkaisiin kuvittajiin, joiden töitä minulla on ollut ilo ja kunnia käyttää lehdessä. Pelkästään ilman tuota kokemusta olisin huomattavasti köyhempi. Lehdessä on niin ikään debytoinut useampikin esikoisnovellisti, joista toivoakseni kuullaan vielä lisää.

Jos olisin toiminut lehdessä "vain" päätoimittajana en olisi luultavasti kestänyt näinkään kauaa. Taittaminen on nimittäin lehden teosta ylivoimaisesti "hauskin" osa-alue, ja ainakin omalla kohdallani erottamaton osa muuta tekoprosessia. Kosmoskynä onkin ollut itselleni ennen kaikkea koulu. Kun aikani aloin tehdä lehteä, en ollut edes avannut taitto-ohjelmaa ja kuvankäsittelystänkin osasin vain alkeet, jos niitäkään.

Matkan varrella ovat karttuneet niin taidot kuin itseluottamuskin.

Suurin yksittäinen Kosmoskynään liittyvä ylpeydenaihe sen sijaan lienee Kosmisen Colosseumin perustaminen. Vaikka palstaa vetävätkin nyt uudet voimat, lienee se merkittävin jälkeeni jättämä aikaansaannokseni kotimaisessa fandomissa. Ennen Kosmisen Colosseumin perustamista kotimaista novellistiikkaa ei juurikaan noteerattu. Halusin aikani korjata tämän piirteen ja toisaalta saada nimenomaan kirjoittajat kiinnostumaan Kosmoskynästä. Tämä viekas suunnitelma onnistuikin lopulta yli odotusten.

Toinen seikka, josta tunnen ylpeyttä, ovat lehden nykyiset www-sivut ja etenkin niiden jo nyt laaja, ajan kuluessa toivottavasti edelleen laajeneva tekstiarkisto. Muiden kiireiden hellittäessä toiveeni on saada omistettua enemmän aikaa myös sen kehittämiseksi. Tiettyä ylpeyttä tunnen myös **Nova-** ja **Noviisi-**kirjoituskilpailuista, joiden syntyyn olen saanut olla myötävaikuttamassa.

Mitä jäi toteuttamatta

Vaikka kuusi vuotta saattaakin tuntua ajalta, jossa päätoimittajan pitäisi pystyä toteuttamaan kaikki mahdolliset visiot yhden lehden tiimoilta, näin ei ainakaan omalla kohdallani ole. Ideoitujen, suunniteltujen ja tilattujen, mutta lopulta toteutumatta jääneiden juttuideoiden lista on monin verroin pidempi kuin toteutuneiden. Mikäli pattereissani olisi kylliksi virtaa tai niille ei olisi muuta käyttöä, riittäisi minulla todennäköisesti ideoita toiseksikin kuusivuotiskaudeksi. Joskus voi kuitenkin hyvä olla päästää irti ja kokeilla muita asioita.

Eryisesti itseäni on jäänyt harmittamaan "Sf/f-kirjoittaminen maailmalla" -sarjan jääminen kolmeen osaan. Syynä sarjan tyssäämiseen, tulkoon tässä yhteydessä todettua, ei kuitenkaan ollut yrityksen puute vaan "häiriöt kansainvälisissä fandom-yhteyksissä", asian kauniisti ilmaistaksemme. Kymmenien kirjoitettujen sähköpostien ja kauniiden lupausten jälkeen yksikään vuoden 2004 jälkeen suunnittelupöydällä olleista sarjan osista ei toteutunut.

Toinen valitettava juttuideoiden hautausmaalle päätyneet luuranko on

”kirjoittaminen eri medioille”, josta haaveilin jo ennen päätoimittajaksi päätymistäni. Ideana artikkelisarjassa olisi ollut käydä läpi eri mediat, kuten sarjakuva, elokuva ja kuunnelma sekä antaa jokaisesta kirjoittajalle perustiedot. Ehkä sarja toteutuu jonakin päivänä Kosmoskynän sivuilla uusin voimin, mene ja tiedä.

Kosmoskynän levikki ei myöskään koskaan noussut siinä määrin kuin olisin toivonut. Osaltaan syytä voi hakea siitä, että monen muun osaluken tavoin myös lehden PR:stä huolehtiminen jäi kaudellani allekirjoittaneen vastuulle. Lehden levikki nousi tasaisesti, mutta varsinainen hyppäys jäi toteutumatta. Kirjoittajayhdistyksen jäsenlehdiksi Kosmoskynän levikki ei ole hassumpi, mutta yleiskulttuurilehdiksi vaatimaton.

Myöskään Kosmoskynän Opetus- ja kulttuuriministeriöltä saama vuosittainen avustus ei ole oikeassa suhteessa lehden tekemään kulttuurityöhön. Esimerkiksi Spin-lehden tuki vuonna 2009 oli Kosmoskynään verrattuna liki nelinkertainen, **Portin** ja **Tähtivaeltajan** pyöreästi 20-kertainen.

Myönnän niin ikään tuntevani enemmän kuin lievää harmistusta

siitä, että siirtymiseni pois päätoimittajan tehtävistä osuu juuri siihen saumaan, kun moni lehdenteon palanen oli loksahdanut paikoilleen. Näistä vähäisimpiä eivät olleet edellä mainitut värikannet ja kohtuuhintaisen, luotettavan painon löytyminen.

Jos taas tarkastelee kulunutta vuosikymmentä STk:ssa, myönnän siinäkin pieneltä osaltani epäonnistuneeni yhdessä asiassa. Kuten edellä mainitsin, kuulun siihen aktiivien joukkoon, jotka ensimmäisinä vuosituhannen vaihteessa alkoivat aktiivoida yhdistystä. Sittemmin yhdistyksen hallitus on vaihtunut moneen kertaan, mutta yksi asia ei valitettavasti ole muuttunut.

STk:ssa toimimisesta ei ole koskaan muodostunut ”hauskaa”, sosiaalista tekemistä, joka antaisi enemmän kuin vie. Koska hallitus on haluttu pitää valtakunnallisena, ei se ole voinut kokoontua edes kuu-kausittain, vaan useimmiten muiden tapahtumien yhteydessä, jolloin kiireen vuoksi oleellisinta on ollut saada päätökset tehtyä mahdollisimman nopeasti. Keskustelua siitä, mitä STk voisi tehdä, on tällaisissa tilanteissa ollut vaikea käydä.

Sosiaalisen ulottuvuuden puuttu-

essa STk:n hallitus ei ole kertaakaan kuluneena kymmenenä vuotena tuntunut tiimiltä, vaan yksittäisiltä, sinänsä tehokkailta ihmisiltä tekevässä asiassa. Niin surullista kuin se siis onkin, esimerkiksi Tutka ry:ssä tunnen saavani siltä vuodessa enemmän kuin mitä olen saanut STk:lta vuosikymmenessä. STk:ssa toimiminen, valitettavaa kyllä, on näin linjassa sen kuivaksi kritisoidun julkisuuskuvan kanssa.

Kun aikamani aloitin Kosmoskynän avustajana, tarkemmin sanoen juuri kuvioihin mukaan tullessa varapuheenjohtajana, vertasin yhdistystä ja sen julkaisemaa lehteä kirjoittamissani esittelysanoissa minimihistöllä toimivaan avaruusalueeseen, jonka käyttävät kumisivat aavemaisina tyhjiyyttä. Nyt aluksen käytävillä tuntuu olevan väkeä jopa niin paljon, että on tämän päätoimittajan tehtävä kaivaa avaruuspuku kaapista, laittaa kypärä päähän, nyökätä arvoituksellisesti ja todeta: ”Työni täällä on tehty.”

Kaikeksi onneksi aluksen kylkeen telakoimani avaruusprätkä on edelleen paikallaan ja fotonimoottoreisakin menovettä jäljellä. Kohti aurin- gonlaskua ja uusia seikkailuja.

© Riikka Ylönen